

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ СЛОВЕНИЈЕ О МЕЂУСОБНОМ ИЗВРШАВАЊУ СУДСКИХ ОДЛУКА У КРИВИЧНИМ СТВАРИМА

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Републике Словеније о међусобном извршавању судских одлука у кривичним стварима, потписан 30. новембра 2011. године у Београду, у оригиналу на српском и словеначком језику.

Члан 2.

Текст Уговора у оригиналну на српском језику гласи:

УГОВОР

ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ СЛОВЕНИЈЕ О МЕЂУСОБНОМ ИЗВРШАВАЊУ СУДСКИХ ОДЛУКА У КРИВИЧНИМ СТВАРИМА

Република Србија и Република Словенија (у даљем тексту: државе уговорнице), у жељи да развијају узајамно поверење и сарадњу у области правне помоћи у кривичним стварима,

поштујући начело хуманости и чињеницу да би извршавање кривичних санкција у држави чији су држављани осуђена лица или у којој имају пребивалиште допринело ефикасној и потпунијој ресоцијализацији извршилаца кривичних дела,

договориле су се да закључе овај уговор.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Опште одредбе

Члан 1.

Државе уговорнице се обавезују да ће на основу замолнице, у складу са условима из овог уговора, међусобно извршавати правноснажне судске одлуке у кривичним стварима које донесе суд једне државе уговорнице против држављанина друге државе уговорнице или против лица које на њеној територији има пребивалиште, и то:

1. преузимати извршење казне затвора и других мера које подразумевају лишење слободе;
2. преузимати надзор над лицима којима је изречена условна осуда у току времена проверавања.

Члан 2.

У смислу овог уговора, под наведеним изразима се подразумева:

- а) „држава изрицања” је држава уговорница у којој је донета судска одлука чије се извршење или надзор захтева;
- б) „држава извршења” је држава уговорница у којој се извршава судска одлука која је донета у другој држави уговорници;
- ц) „друге мере које подразумевају лишење слободе” су мере безбедности и васпитне мере прописане кривичним законодавством држава уговорница које имају за последицу одузимање слободе;
- д) „условна осуда” је условна осуда и условна осуда са заштитним надзором, прописане законодавствима држава уговорница;
- е) „пренос извршења уз премештај лица” је извршење судских одлука уз истовремени премештај лица која у држави изрицања издржавају кривичну санкцију, у државу извршења.

Члан 3.

(1) Надлежни органи држава уговорница код примене овог уговора комуницирају писменим путем, и то са стране Републике Србије преко

Министарства правде Републике Србије, а са стране Републике Словеније преко Министарства за правосуђе Републике Словеније.

(2) Дипломатски пут комуникације овим није искључен, ако за то постоје оправдани разлози.

(3) У хитним случајевима замолнице и обавештења, према овом уговору, могу се достављати преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

Члан 4.

(1) Молба и документација која се прилаже уз ту молбу, према одредбама овог уговора, достављају се на службеном језику и писму државе молиље, уз препис на латиничном писму. Преводе на језик државе уговорнице која се моли за пренос извршења казне (у даљем тексту: замољена држава), није потребно прилагати.

(2) Ако су прилози, односно документација уз молбу настали пре ступања на снагу овог уговора, доставља се и препис на латиничном писму, ако је то могуће.

(3) Легализација докумената из става (1) овог члана није потребна.

Члан 5.

(1) Извршење или надзор према одредбама овог уговора, преузеће се ако су испуњени следећи услови:

1. ако је осуђено лице држављанин државе извршења или у њој има пребивалиште;
2. ако је судска одлука правноснажна и извршна;
3. ако осуђено лице да сагласност;
4. ако је дело на којем се заснива правноснажна судска одлука, кривично дело према праву обе државе уговорнице;
5. ако држава која је изрекла кривичну санкцију и држава која је преузима, постигну сагласност о преносу извршења или надзора.

(2) Пренос извршења уз премештај лица је могућ ако осуђено лице од дана подношења молбе треба да издржи још најмање шест месеци од изречене кривичне санкције. Изузетно, државе уговорнице могу се споразумети о преносу извршења и кад је трајање неизвршеног дела кривичне санкције краће од шест месеци.

(3) Ако је трајање кривичне санкције неодређено, за оцену да ли то трајање износи најмање шест месеци меродаван је тренутак у којем се мера најкасније мора укинути према праву државе изрицања судске одлуке.

(4) Ако осуђено лице не може дати правоваљану сагласност за пренос извршења или надзора, треба прибавити сагласност његовог законског заступника према праву оне државе у којој осуђено лице има пребивалиште.

(5) Сагласност из става (1) тачка 3. овог члана није потребна, ако је лице доласком или бекством у замољену државу избегло извршење или даље извршење кривичне санкције.

Члан 6.

Извршење или надзор неће се преузети:

1. ако би извршење или надзор били у супротности са основним начелима правног поретка замољене државе;
2. ако је дело на коме се заснива правноснажна судска одлука, по мишљењу замољене државе, политичке или војне природе;
3. ако би извршење или надзор били у супротности са другим међународним обавезама замољене државе;
4. ако се у замољеној држави против осуђеног лица води кривични поступак због истог дела;
5. ако замољена држава не може да изврши кривичну санкцију, јер је извршење санкције застарело;
6. ако се против осуђеног лица, с обзиром на године живота у време извршења дела, не би могао водити кривични поступак у замољеној држави;
7. ако је осуђено лице у замољеној држави већ правноснажно осуђено за исто дело, или је ослобођено, или је оптужба правноснажно одбијена, или ако је поступак против њега правноснажно обустављен;
8. ако је судска одлука донета у одсуству осуђеног лица;
9. ако је судску одлуку донео ванредни суд;
10. ако осуђено лице у држави изрицања ужива право азила;
11. ако према праву државе извршења постоји имунитет који онемогућава извршење кривичне санкције;
12. ако је судском одлуком изречена кривична санкција која подразумева лишење слободе, а коју замољена држава, без обзира на члан 11. став (2) овог уговора, према свом правном или здравственом систему, не може спроводити.

Члан 7.

- (1) Замољена држава је дужна да без одлагања обавести државу молићу да ли прихвата или одбија за молницу за преузимање извршења или надзора.
- (2) У случају потпуног или делимичног одбијања преузимања извршења или надзора, замољена држава је дужна да наведе разлоге одбијања.

Члан 8.

- (1) Извршење се спроводи искључиво према праву државе извршења .
- (2) Свака држава уговорница може амнестирати или дати помиловање осуђеном лицу.
- (3) Само држава изрицања је надлежна да одлучује о ванредним правним средствима.
- (4) Ако се судска одлука на којој се заснива молба за извршење накнадно укине или измени у држави изрицања, та држава о томе одмах обавештава државу извршења. На основу нове одлуке суд државе извршења ће одлучити о даљем издржавању казне затвора или друге мере која подразумева лишење слободе према одредбама овог уговора.
- (5) Државе уговорнице се међусобно обавештавају о одлукама из ст. (2) и (3) овог члана.

Члан 9.

Место, време и начин предаје и преузимања осуђеног лица утврђују се договором надлежних органа држава уговорница.

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Извршење кривичне санкције

Члан 10.

(1) Ако је лице које је држављанин једне од држава уговорница или лице које на њеној територији има пребивалиште, у другој држави уговорници правноснажно осуђено за кривично дело на казну затвора или му је изречена друга мера која подразумева лишење слободе, свака држава уговорница може да замоли да се извршење казне затвора или друге мере која подразумева лишење слободе, пренесе у ону државу уговорницу чији је осуђено лице држављанин или у којој има пребивалиште.

(2) Без обзира на одредбу става (1) овог члана, само држава изрицања може да замоли за извршење казне затвора или друге мере која подразумева лишење слободе, ако се не ради о преносу извршења казне уз премештај лица.

(3) При извршењу казне уз премештај лица, овај уговор не искључује право осуђеног лица, његовог законског заступника, брачног друга, ванбрачног партнера, сродника у правој линији, брата или сестре, да поднесе молбу за пренос извршења суду који је донео одлуку, или надлежном органу државе изрицања или државе, чији је осуђено лице држављанин или у којој има пребивалиште.

(4) Суд или надлежни орган државе изрицања даће осуђеном лицу поуку о могућностима за издржавање казне затвора или друге мере која подразумева лишење слободе у држави чији је држављанин или на чијој територији има пребивалиште.

Члан 11.

(1) Суд државе извршења изриче према свом праву казну затвора или другу меру која подразумева лишење слободе коју треба извршити, при чему је везан за чињенично стање на којем се заснива судска одлука, те је дужан да узме у обзир казну затвора или другу меру која подразумева лишење слободе, изречену у држави изрицања.

(2) Када казна затвора или друга мера која подразумева лишење слободе због трајања није спојива са правом државе извршења, надлежни суд државе извршења може да донесе одлуку да прилагоди кривичну санкцију, али само ако је виша од највише казне која је према унутрашњем праву те државе предвиђена за исто кривично дело. У том случају, прилагођена кривична санкција не сме бити нижа од највише прописане казне која је према праву државе извршења предвиђена за исто кривично дело.

(3) Када казна затвора или друга мера која подразумева лишење слободе по својој природи није спојива са правом државе извршења, суд државе извршења може да је прилагоди у складу са казном или мером која је према њеном праву предвиђена за иста кривична дела. Таква казна или мера мора што више да одговара кривичној санкцији која је изречена у држави изрицања.

(4) Прилагођена кривична санкција по својој природи или трајању не сме бити строжа од кривичне санкције коју је изрекла држава изрицања.

(5) Време проведено у затвору у држави изрицања урачунаће се у потпуности у казну затвора или другу меру која подразумева лишење слободе која треба да се изврши у држави извршења.

Члан 12.

(1) Ако се судска одлука односи на више кривичних дела, извршење може да се пренесе и само за део казне који се односи на поједина од тих дела и у том случају ће држава изрицања одредити део казне који се односи на та дела. Држава извршења има право да држави изрицања одреди примерен рок за доношење такве одлуке.

(2) Ако држава изрицања не одлучи у року из става (1) овог члана, држава извршења ће о томе одлучити према свом праву и својим начелима о одмеравању казне.

Члан 13.

(1) Преузимањем извршења привремено престаје извршење у држави изрицања. Ако се осуђено лице налази у затвору у држави изрицања, затвор траје до његове предаје држави извршења.

(2) Право државе изрицања на извршење коначно престаје када осуђено лице у целости издржи казну затвора или другу меру која подразумева лишење слободе у држави извршења, или кад му је она коначно опроштена.

(3) Држава изрицања поново стиче право на извршење, ако осуђено лице избегне извршење кривичне санкције у држави извршења. Држава извршења је дужна да о томе обавести државу изрицања.

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

Надзор

Члан 14.

(1) Државе уговорнице на основу молбе и под условима утврђеним овим уговором, међусобно врше надзор у току времена проверавања над лицима којима је суд у једној држави уговорници правноснажно изрекао условну осуду.

(2) Надзор ће се вршити у држави уговорници у којој осуђено лице има пребивалиште.

Члан 15.

(1) Надзор се врши искључиво према праву државе уговорнице која га је преузела.

(2) Ако природа или трајање мере надзора или трајање времена проверавања нису спојиви са правом државе извршења, могу се прилагодити природи или трајању мере надзора или трајању времена проверавања који се у складу са правом државе извршења примењују за иста кривична дела. Прилагођена мера надзора или трајање времена проверавања мора у највећој мери да одговара мери или времену проверавања које је изрекла држава изрицања.

(3) Ако су мере надзора или време проверавања били прилагођени јер је њихово трајање дуже од најдужега трајања према праву државе изрицања, трајање прилагођене мере надзора или времена проверавања не сме бити краће од најдужега могућег трајања, које се у складу са правом државе извршења одређује за иста кривична дела.

(4) Мере надзора, изречене у држави која врши надзор, према својој врсти и трајању не смеју бити строже од мера изречених у држави изрицања.

Члан 16.

За опозивање условне осуде искључиво је надлежна држава изрицања.

Члан 17.

(1) На основу замолнице уз коју треба приложити документацију наведену у члану 20. овог уговора, замољена држава је дужна да без одлагања обавести државу молићу да ли ће удовољити њеној молби.

(2) Држава која врши надзор је дужна да обавести државу изрицања о условима и мерама надзора, о свим околностима које би могле да доведу до опозивања условне осуде, као и о истеку времена проверавања.

Члан 18.

(1) Држава изрицања је дужна да без одлагања обавести државу извршења о опозиву условне осуде.

(2) Ако држава изрицања опозове условну осуду, може да замоли државу која врши надзор да преузме извршење кривичне санкције.

Члан 19.

(1) Ако је надзор преузет, даље мере у вези са извршењем у држави изрицања привремено се обустављају.

(2) Право државе изрицања на извршење коначно престаје, ако у току времена проверавања није наступила ниједна околност због које према њеном праву треба опозвати условну осуду.

ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

Заједничке одредбе о поступку

Члан 20.

(1) Држава изрицања приликом подношења замолнице или по замолници државе извршења доставља следећу документацију:

1. оригинал или оверени препис судске одлуке са потврдом о правноснажности, а по потреби и извршности;
2. препис текста примењених законских одредаба;
3. податке о осуђеном лицу, о његовом држављанству и пребивалишту;
4. потврду о времену проведеном на издржавању казне затвора или друге мере које подразумева лишење слободе, које треба урачунати;
5. изјаву осуђеног лица из које се види његова сагласност за пренос извршења или надзора, осим ако, у складу са чланом 5. став (5) овог уговора његова сагласност није потребна;
6. друге податке који могу бити од значаја за одлучивање о замолници.

(2) Држава извршења приликом подношења замолнице или по замолници државе изрицања доставља следећу документацију:

1. податке о осуђеном лицу, о његовом држављанству и месту пребивалишта;
2. препис законских одредби које треба применити;
3. друге податке који могу бити од значаја за одлучивање по замолници.

Члан 21.

(1) Ако замољена држава сматра да подаци и документација који су јој достављени нису довољни, затражиће њихову допуну и одредити примерен рок за достављање који може да се продужи на образложену молбу државе молиље.

(2) Ако се захтеву за допуну документације у одређеном року не удовољи, одлука о замолници за пренос извршења донеће се на основу постојећих података и документације.

Члан 22.

(1) У хитним случајевима, држава молиља може да захтева да се притвор одреди и пре достављања замолнице за признање и извршење судске одлуке.

(2) Замолница садржи:

1. податке потребне за утврђивање истоветности осуђеног лица;
2. опис чињеничног стања и законску квалификацију кривичног дела;
3. податке о постојању правноснажне осуђујуће судске одлуке;
4. изјаву да ће се доставити замолница.

(3) Ако замољена држава у року од 18 дана од дана притварања лица не прими замолницу за извршење притворено лице ће бити пуштено на слободу. На образложени захтев овај рок може да се продужи до 40 дана од дана притварања.

(4) Замољена држава може да осуђеном лицу одреди притвор од пријема замолнице до правноснажног окончања поступка по замолници за признање и извршење судске одлуке, у складу са домаћим законодавством.

Члан 23.

Држава извршења обавестиће државу изрицања:

1. кад се кривична санкција изврши;
2. ако осуђено лице избегне извршење;
3. ако држава изрицања захтева посебан извештај.

Члан 24.

(1) Држава уговорница ће, на молбу друге државе уговорнице, дозволити транзит преко своје територије осуђеног лица које трећа држава предаје држави уговорници која тражи транзит. Замољена држава није обавезна да

дозволи транзит сопствених држављана или лица која су осуђена због војних или политичких кривичних дела.

(2) Услови и начин транзита, као и питање трошкова, уређују се договором између надлежних органа држава уговорница.

Члан 25.

(1) Трошкове настале у вези са предајом осуђеног лица ради извршења кривичне санкције, сноси држава извршења, изузев трошкова насталих на територији државе изрицања.

(2) Држава која захтева да се превоз осуђеног лица ради предаје обави ваздушним путем, сноси трошкове који настану у вези са том предајом.

Члан 26.

Овај уговор ће се примењивати и на правноснажне судске одлуке донесене пре његовог ступања на снагу.

ПЕТО ПОГЛАВЉЕ

Завршне одредбе

Члан 27.

Спорна питања у вези са применом овог уговора државе уговорнице решаваће дипломатским путем.

Члан 28.

(1) Овај уговор ступа на снагу првог дана наредног месеца по пријему последњег писменог званичног обавештења, којим се државе уговорнице дипломатским путем међусобно обавештавају, да су завршени унутрашњи правни поступци, потребни за његово ступање на снагу.

(2) Уговор се закључује на неодређено време. Свака држава уговорница може Уговор отказати писмено дипломатским путем. Важење Уговора престаје шест месеци по пријему писаног обавештења о отказивању.

(3) У случају отказивања Уговор ће се примењивати на извршења кривичних санкција над лицима која су предата на основу одредаба овог уговора.

Овај уговор је сачињен у Београду, дана 30. новембра 2011. године, у два оригинална примерка, сваки на српском језику и словеначком језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

ЗА РЕПУБЛИКУ СЛОВЕНИЈУ

Снежана Маловић, с.р.

Алеш Залар, с.р.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.